



# 1. נָפֶּשׁל בֶּהכְּנוֹת, הַכְּנוֹת לְנָפֶּשׁל...

”...אף אחד לא מקציף קפוצ'ינו עם מכת ברק, אף אחד לא הופך אף אחד לחזיר יבלות ואף אחד לא מפליץ את ההמנון הלאומי, ברור?”

אליוט דיבר בחריפות אל חברת אלים יוונים קדמונים שניקו את המטבח שלו. רוב האנשים יחשבו אולי שזה מוזר. אבל מבחינתו של אֵליוֹט הוֹפֵר, זה היה סתם עוד יום שישי.

”קיבלנו – חד וברור, בחורי הצעיר, אמר זָאוֹס, מלך האלים, בזמן שקרצף שומן מהכיריים בשפיץ של ברק הזהב. ”נתנהג למופת. אתה יכול לסמוך עלינו.”  
”אֵלִי, לא היינו מעלים בדעתנו להקשות עליך דווקא היום,” אמרה אֶפְרוֹדִיטָה, אלת האהבה, והתיזה ברחבי המטבח מטהר אוויר בניחוח לחם שכרגע יצא מהתנור.



"אנחנו יודעים שהכול צריך ללכת חלק היום. נהיה שקטים כמו מועדון המעריצים של אַתְנָה."

"בהחלט", אמרה אלת החוכמה, ירתה באחותה מבט רצחני והמשיכה לסרוג מפת תחרה משאריות ספגטי. "אנחנו לא נאכזב אותך."

אליוט חייך בהכרת טובה. הוא פחד מהיום הזה מאז שקיבל עוד מכתב־מפחיד־באמת. למעשה הוא כבר פחד מזה הרבה קודם.

"טוב, רשמתי לעצמי כמה דברים", אמרה מזל בתולה ועלעלה בחפיסת כרטיסיות. "כשאתה אומר שאני צריכה להפסיק להיות – ואני מצטטת: סתומה ברמות, בבקשה תבהיר אם מותר לי להביע את הדעות המצוינות שלי?" "לא", אמר אליוט.

"להנעים את האווירה בהומור מוקפד?"

"בפירוש לא."

"להכין כיבוד?"

"השטיחים עוד לא התאוששו מניסיון הקייטרינג הקודם שלך."

"הביצה בקן שהכנתי הייתה מיטבית ביותר!" התרגזה מזל בתולה.

"זאת הייתה ביצה חיה!" הזדעק אליוט. "בקן אמיתי! והתשובה היא לא."

"אולי כדאי שאני אארגן תוכנית אמנותית. אני יכולה לשיר..."

"לא. ובבקשה, אלוהים. לא."

מזל בתולה קימטה את מצחה.

"אני לא מבינה," היא אמרה. "נשמע כמעט כאילו אתה רוצה שאני לא אגייד ולא אעשה שום דבר היום."  
"לאאאא – לא הבנת בכלל!" אמר אליוט במתק שפתיים.  
"זה בדיוק מה שאני רוצה, שלא תגידי ולא תעשי כלום. סתומה. ברמות. אל תהיי כזאת."  
"אבל אני..."

ידו של זאוס הונחה ברוך על כתפה של מזל בתולה והשתיקה את קבוצת הכוכבים לשעבר. זה תמיד עבד. אליוט היה אסיר תודה במיוחד על הכוח הזה מכל כוחותיו השמיימיים של מלך האלים.

אליוט עצם את עיניו וניסה לא לחשוב על כל השיבושים האפשריים שעלולים לקלקל את היום הזה. הכול יהיה בסדר. הכול כבר בסדר. הוא רק צריך לשכנע אותם. על מי הוא עובד? הוא צריך לשכנע את עצמו...  
אליוט סימן כמה פריטים ברשימה שלו והכניס את העיפרון לכיס, אבל הוא נפל מייד מבעד לחזר גדול שנפער בו.

"מתי תיתן לי לתקן את המכנסיים האלה?" נאנחה אתנה, כפי שעשתה כבר כמה שבועות.  
"כשאני אזרוק אותם לכביסה," ענה אליוט, כפי שעשה כבר כמה שבועות.

"בוקר טוב, בן," נשמע קול מפוהק מהמדרגות. אליוט הרים פנים מחייכות אל אביו. הרגשתו השתפרה מייד. למעשה, הכול השתפר מאז שדייב הופר הגיע אל חוות הבית חודשיים קודם לכן. הוא סיפר לאליוט כל כך הרבה סיפורים מגניבים על תקופת המאסר שלו בבית הכלא, הוא



לימד אותו איך פורצים מנעול, גילה לו את כל המקומות שבהם אפשר להחביא בביטחון ממתקים שאתה לא אמור לאכול. אבל יותר מכול, הוא עמד על כך שמעתה הוא ישגיח על ג'וזי בלילות.

"בכלל לא ישנים הרבה. חוץ מזה, אני ציפור לילה יותר ממך. אתה זקוק לשנת היופי שלך. והרבה ממנה," הוא אמר בקריצה השובבה שלו.

אליוט לא הבין איך הוא הצליח להסתדר לפני שדייב חזר הביתה. עכשיו, כשהצליח לישון יותר, נראה שהוא מסוגל להתמודד עם כל דבר בקלות רבה יותר. מצבי הרוח שלו השתפרו, הוא הצליח יותר בלימודים, אימא שלו הייתה...

הוא ניסה להתעלם מהפחד שֶכָרסם בו וחנק את גרונו. היה קשה להגדיר את אימא שלו עכשיו. היא הייתה כל כך רחוקה מעצמה, שהוא בקושי הכיר אותה. רוב הזמן היא רק ישבה ובהתה באוויר. היא כבר כמעט לא דיברה. היא כבר כמעט לא עשתה שום דבר.

למעשה, נראה שיש רק דבר אחד שמעיר את הכרתה של ג'וזי מהתרדמה שלה. וזה היה דייב.

אליוט היה אולי מאושר יותר מהחזרה של דייב, אבל על ג'וזי זה השפיע בצורה הפוכה לגמרי. בכל פעם שדייב התקרב אליה היא נהמה וצעקה עליו.

"אתה לא בעלי!" היא הייתה צווחת. "אתה מתחזה! תסתלק מהבית שלי!"

זה היה כל כך עצוב. אבל אליוט ניסה להסביר לעצמו

שהיא כבר לא מי שהייתה פעם. היא הייתה כל כך מבולבלת עכשיו, ובכל זאת עברו כבר יותר מעשר שנים מאז שראתה לאחרונה את בעלה. לאורך תקופת המאסר של דייב בבית הכלא התדרדר מצב התודעה של ג'וזי בעקביות. בסופו של דבר היא תיזכר בו ותירגע, הוא אמר לעצמו. ברור שזה מה שהיא תעשה. היא חייבת.

"מה שלום אימא?" הוא שאל בתקווה.

"ישנה", אמר דייב. "הכי טוב. תקשיב – אני הולך להיעלם

קצת היום. אתה יודע, כמו שסיכמנו..."

אליוט הנהן. אבא שלו ידע הכי טוב מה מתאים לו. דייב הסביר שהשחרור מהכלא הוא הלם גדול ושהוא זקוק לזמן כדי להסתגל. מלבד זאת, הוא לא ידע איך יגיבו תושבי ליטל מוטפרי לעובדה שאדם שהורשע בשוד מזוין חזר לכפר, לכן הוא הציע שבינתיים הם ישמרו בסוד את עניין השיבה שלו הביתה. זה נשמע הגיוני לגמרי. אליוט לא סיפר על כך לנפש חיה.

"בהצלחה, היום, בן", אמר דייב והניח את ידיו על כתפיו

של אליוט. "קטן עליך."

"תודה." אליוט העווה את פניו. הוא יזדקק להרבה יותר מאיחולי הצלחה. הוא הצטער כל כך שאבא שלו לא יכול להישאר איתו – הוא בהחלט היה שמח לקבל את תמיכתו. אבל היום זה לא היום המתאים לספר לעולם שאביו העבריין לשעבר גר איתו.

כי היום אמור להגיע צוות של שירותי הרווחה מבית הספר כדי להעריך איך נראים חייו של אליוט בבית.

במכתב שלהם נאמר שמדובר "בביקור לא רשמי" וכי



"אין מה לדאוג"; הביקור נועד אך ורק לוודא שלאליוט יש כל מה שהוא זקוק לו "כדי להרגיש מאושר ומוגן". דייב אמר שאם הרשויות יידעו שאסיר לשעבר גר בחוות הבית, הרבה דברים ייהפכו "לרשמיים", יהיו הרבה סיבות "לדאגה" ואליוט לא ירגיש "מאושר ומוגן" אם הוא יועבר לחסות הרשויות. לכן דייב התכוון להיעלם בשדות הרחק מהחוזה. "להתראות לכם", אמר דייב בעליזות לאלים, שנפפו אליו בלבביות.

דייב קיבל בהבנה מפתיעה את החדשות על חייו החדשים של בנו. ברגע שהצליח לקלוט את העובדה שבביתו גרה משפחת אלים יוונים קדומים, ששד מוות מרושע ימשול בעולם אם אליוט לא יצליח להשיג לפניו ארבע אבני קְאֹוס ששולטות בכוחות הטבע, ושגורל העולם מונח על כתפי בנו בן השלוש־עשרה, דייב השתלב בחיים בחוות הבית בקלות מרשימה.

אליוט הסתכל על החיוכים הקפואים של האלים כשדייב יצא מהבית. הוא לא הצליח לשים על זה בדיוק את האצבע, אבל אם מישהו התקשה להסתגל לסידור החדש, זה דווקא הם.

אליוט חזר לרשימה שלו.

"כל המכשירים בבית מטופלים?"

"עוד מעט", נהמו שתי רגליים שבצבצו מהשירותים בקומה הראשונה. אליוט הציץ וראה את הפייסטוס, אל הנפחות, מטפל באסלה עם מפתח ברגים. "המדיח, המקרר, הארון והתנור מנוטרלים", הוא נהם. "השירותים בקומה השנייה כבר לא מגננים מוצרט, אבל אלה עוד מגננים

בקולי־קולות קצת בטהובן כשעושים מספר שתיים. אני אסדר את זה, אל תדאג."

"תודה", אמר אליוט. הוקל לו שהמטבח לא יבשל מאליו צלי לארוחת ערב ולא יתנקה בכוחות עצמו, אבל הוא גם ממש לא רצה שהאורחים שיגיעו היום יעשו קקי לצלילי בטהובן.

"סידרתי את הרפת כדי שתיראה כמו רפת רגילה בחווה", אמרה אתנה, "ואפרודיטה ריססה באוויר את שיקוי הגישה החיובית שלה כדי שנציגי שירותי הרווחה יראו הכול באור חיובי. מזל שלא יהיה צורך לעבוד על התלבושת שלה. שום שיקוי בעולם לא יעזור בעניין הזה."

אפרודיטה החמיצה פנים. "אני הולכת לראות מה קורה עם הרֶמֶס", היא אמרה. "הוא תמיד מעריך את סגנון הלבוש המיוחד שלי."

"במיוחד עכשיו כשהוא ישן", מלמלה אתנה וחזרה לסרוג ספגטי.

"אני אבוא איתך", אמר אליוט. הוא הרגיש צורך לנשום קצת אוויר צח.

הוא הלך אחרי אפרודיטה לרפת, שם שכב על מיטת נוצות מפנקת שליח האלים מחוסר ההכרה.

אליוט ניסה להבליג על העצב שחש בכל פעם שראה את הרמס. כל יום הוא קיווה – יחד עם כל השאר – ששליח האלים יתעורר מהתרדמת שבה שקע אחרי שניקס, אלת הלילה, ירתה בו חץ מורעל בסְטוֹנְהַנְג'. מאז אותו לילה נורא לא היה זכר לניקס, ולא לשני בניה, תְּנָטוּסוּס וְהִיפּוֹנוּסוּס שד המוות והיפנוס שד השינה. אבל שליח האלים המשיך



לישון בשקט. אליוט לא ידע אם הוא יתעורר אי פעם. הוא התגעגע כל כך לאמירות שלו כמו למשל, "אתה הכי אחי אחוקי."

"היי, אח שלי," הוא לחש והושיט להרמס אגרוף ידידותי שלא נענה. "מצטער שעוד לא באתי היום. היה קצת..."  
**היי אי, חבר שלי, הוא ידע שהרמס היה עונה לו היה יכול. לא צוחק איתך בכלל, אבל היום הולך להיות כמו פיניאטה מפורצלת. אתה כאילו הולך להפיץ בגדול! בוווום!**  
אבל הרמס לא אמר שום דבר. בדיוק כמו אתמול. בדיוק כמו מחר, כנראה.

"מתוק שלי," לחשה אפרודיטה לאחיה, "אני רק צריכה להחביא אותך קצת. אני לא עוזבת אותך. תישן טוב."  
אלת האהבה נשקה ברוך על לחיו של הרמס ושלפה מהכיס בקבוקון עם תרסיס שקוף. היא ריססה קצת סביב שליח האלים, וכשהדוק הערפילי אפף אותו הוא החל להיעלם בהדרגה מהעין.

"שיקוי היעלמות," קרצה אפרודיטה לאליוט. "תזכיר לי לרקוח לך כמה בקבוקונים כאלה."  
לפני שהרמס נעלם לגמרי, הושיט אליו אליוט בעדינות עוד אגרוף ידידותי ואז חזר אל בית החווה. הוא התנער מהעצב. היו לו דאגות אחרות היום.

"מזל בתולה, פינית את הגורגונות מהשירותים בקומת הקרקע?" שאל אליוט והציץ בלוח שבידו.  
"בהחלט," אמרה מזל בתולה בנוקשות, תפסה את תיק ביתהספר שלה ומיהרה אל המדרגות. "ועכשיו, אם לא אכפת לך..."



"תפתחי את התיק," נאנח אליוט.  
"לא," סירבה מזל בתולה בתקיפות. "אני רוצה קצת  
פרטיות עם העניינים האישיים שלי. יש לי בפנים דברים  
של בנות."

הנטייה הטבעית של אליוט הייתה לברוח משם בשיא  
המהירות. דברים של בנות הם... מגעילים. אבל היום הוא  
לא קנה את זה.

"הפרטיות אצלך היא בערך כמו באצטדיון ומבלי," הוא  
אמר. "תפתחי את התיק."

"אני לא מוכנה, אני..."

"מזל בתולה," אמר זאוס ברוך אך בתקיפות. "תעשי מה  
שהוא מבקש. בבקשה."

מזל בתולה עמדה בלי לזוז וניסתה להחליט מה לעשות.  
היא הזכירה לאליוט את המחשבים בבית-הספר שהיו  
נתקעים עם העיגול הקטן הזה שמסתובב באמצע המסך.  
בסופו של דבר – ובאי רצון – היא הושיטה לאליוט את  
התיק.

"תודה רבה," אמר אליוט ופתח את הרוכסן. "בואי נראה  
מה יש כאן..."

**"פלופפפ!"** צייץ קול קטן ודק. משהו שנראה כמו גוש  
נזלת ירוק ענקי זינק מתוך התיק והתחיל לקפץ סביב  
במטבח.

"גורג'י!" אמרה מזל בתולה בחומרה כשהגוש קיפץ על  
ראשי האלים כאילו היו מגרש משחקים.

"גורג'י?! התפתל אליוט והעיף את הגוש המקפץ מראשו.  
"אל תגידי לי שאת..."



**"גורגי!"** צעקה מזל בתולה ועצרה את הגוש המקפץ  
בבת אחת. "בוא הנה מייד!"

גורגי הזדקף במבוכה ודשדש אל מזל בתולה. אליוט  
התבונן ביצור המוזר. הוא היה קטן, בגודל של כדורגל  
בערך, ועגול כמעט כמוהו. הכרס הירוקה שלו הזדקרה  
מעל מכנסיו המרופטים, ושערו הירוק הפרוע גלש סביב  
פניו הקטנות העגולות ואפו הסולד.

"מזל בתולה!" גערה אתנה. "זה גור של גורגונה! הם  
מסוכנים! את לא יכולה להחזיק כזה בתור חיית מחמד!"  
"הוא לא חיית מחמד," אמרה מזל בתולה בהתנשאות.  
"גורגי..."

"גורגי גור הגורגונה?" לעג אליוט. "ממש שם מקורי  
לחיית מחמד..."

"הוא לא חיית מחמד!" התעצבנה מזל בתולה. "אני  
בסך הכול חוקרת גור... את היצור... הזה כדי להבין טוב  
יותר את היסודות. היחסים בינינו מקצועיים לחלוטין,  
בכלל לא רגשיים. היחס שלי ליצור הזה הוא לא יותר  
מ..."

"אימא'לה!" קרא גורגי והושיט את ידיו אל מזל בתולה.  
"אה..." גמגמה מזל בתולה במבוכה, "אני מלמדת את  
הגור... הייצור הזה... את יסודות השפה."

היא הושיטה ספל.

"גורגי – מה זה?"

"פלופ!" צייץ גורגי.

"אתם רואים!" אמרה מזל בתולה בחדוות ניצחון. "הוא  
אמר 'ספל'."

"הוא אמר 'פלופ', ציין אליוט. "והוא צודק, את פלופ אחד גדול."

"גורגי, המשיכה מזל בתולה והרימה צלחת. "תגיד לאימ... איממ... תגיד למזל בתולה איך אנחנו קוראים לזה." "פלופ!" צייץ גורגי שוב.

"נו באמת, גורגי, כבר למדנו את זה," הזדעפה מזל בתולה והרימה מזלג. "איך אנחנו קוראים ל..."

"זה!" צעק הפייסטוס והסתער על גור הגורגונה הקטן עם גרזן הברונזה שלו. "תעצור, מנוול קטן!"

"גורגי! לא!" זעקה מזל בתולה ונעמדה לפני גורגונת המחמד שלה כדי לגונן עליו.

אבל גורגי חשב אחרת. הוא התכדרר מייד וחזר לצורתו הקודמת בדמות גוש נזלת וניתר סביב המטבח כשהפייסטוס רודף אחריו בגרזן מונף. תוך שניות נהרס המטבח המסודר והנקי: אוכל, צלחות, מטאטאים – כל דבר שגורגי הצליח לשים עליו יד – הושלכו על הנפח האלמותי, שנופף בגרזן שלו לשווא.

"תפסיקו!" צעק אליוט בדיוק כשגורגי מצא מפלט על הארון, מחוץ לטווח הגרזן של הפייסטוס.

הפייסטוס קפא עם הגרזן מעל הראש והסתכל על אליוט במבט מתנצל. כל מי שהיה במטבח סקר את החורבן.

"נורא מצטער, ילדון," הוא אמר. "אני אנקה הכול, בחיי."

"גורגי!" צעקה מזל בתולה. "גורגי – בוא לאימא'לה!" אבל גורגי לא בא לשום מקום. הוא כיווץ את הפרצוף



הקטן שלו לכדור ונראה כמו אפון כועס. קווצות שיער ירוק התחילו להזדקר סביב פניו. אליוט הבחין פתאום שאלה לא שערות בכלל אלא נחשים דקיקים.

"איש! רע!" צעק גורגי והצביע על הגרזן של הפייסטוס. "אתם רואים!" קרנה מזל בתולה. "אני לימדתי אותו את זה!"  
"**איש פלופ רע!**" צעק גורגי. הנחשים הזדקפו והשמיעו נשיפות שורקניות מחרישות אוזניים. הקול נישא על גבי מערבולת אוויר גדולה שהקיפה את הגרזן של הפייסטוס בסערת נשיפות עד שראש הברונזה התחיל להתמוסס כמו חמאה על האש. ידית העץ המוצקה התקפלה בידו של הפייסטוס והגרזן שלו נעשה קטלני כמו נרקיס נבול.  
"**מה עשית?!**" הוא צעק על גורגי.

"אה... גורגי – הגיע הזמן לחזור לכלוב שלך," אמרה מזל בתולה, צררה את גור הגורגונה בזרועותיה ומיהרה לקחת אותו למעלה.

"יש לך מזל," נאנחה אתנה. "גורגונה בוגרת יכולה להפוך כל דבר לאבן. צעיר כמו גורגי מסוגל לזמן רק חומרים רכים יותר."

"אתמול הוא הפך צרעה לערימת גיר," צעקה מזל בתולה בגאווה מהקומה השנייה.

"אתם רואים!" צעק אליוט. "בדיוק על זה אני מדבר! זה מה שאסור שיקרה היום! אתם חייבים להפסיק... להיות אֵתֶם!"

האלים נראו מבוישים. צלצול עדין של האייגוד של הרמס פילח את הדממה המתוחה.  
"אה, שאני אענה?" שאלה אתנה בשקט.

"למה לא?" נאנח אליוט וסקר את ההרס במטבח. איך הוא יצליח לשכנע את הרשויות שהכול נורמלי אצלו? הוא לא הצליח לזכור מתי בפעם האחרונה זה באמת היה כך. "הלו?" אמרה אתנה בטלפון. "היא... כן, ברור... כן. אני אודיע לה מייד."

כולם נעצו מבטים תמהים באלת החוכמה. "מזל בתולה, זה היה ממועצת גלגל המזלות," היא צעקה לעבר המדרגות. "הם צריכים אותך למעלה באליסיום מייד." "עכשיו?" שאלה מזל בתולה שהופיעה שוב במטבח. "אבל אני לא יכולה בשום אופן לעזוב את אליוט בשעה גורלית כזאת. הנוכחות שלי כאן חיונית. הוא זקוק לתמיכתי. הוא זקוק לעצות שלי. הוא זקוק ל..."

"לכי!" אמר אליוט בתקיפות ודחף אותה אל הדלת. "אתה בטוח?" שאלה מזל בתולה. "התכוונתי להגיש עוגיות פיות. עם פיות אמיתיות..."

"קחי את פג," אמר זאוס ופתח את הדלת לפני שאליוט ידחוף את מזל בתולה ישר דרכה. "נתראה אחר כך." "טוב, אם אתה חושב שתוכל להסתדר בלע..."

טריקת הדלת אישרה שהוא יכול. "אחת פחות," מלמל אליוט בשקט לעצמו. הוא נאנח והסתכל סביבו בכאוס שהותיר גור הגורגונה הכועס ושהאלים התחילו לסדר ולנקות עכשיו. היום הזה הולך להיות יום ארוך מאוד מאוד.

